

**MẸ ƠI, CON THƯƠNG MẸ NHIỀU LẮM!
KIỀU MỸ DUYÊN**

Mẹ tôi mất năm 1996, nhưng tôi cứ tưởng mẹ tôi vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Tôi thương mẹ tôi lắm, tôi cũng biết mọi người thương mẹ của mình lắm. Hạnh phúc thay những ai còn cha còn mẹ! Thương cha mẹ nên làm việc phúc đức để hồi hướng công đức cho cha mẹ của mình.

Tôi nhớ nhà chúng tôi trên khu đất rộng. Trước nhà có hàng dừa xanh mướt, lúc nào cũng quần trái, cành lá xanh mướt làm cho căn nhà trở thành màu xanh. Chúng tôi sinh ra và lớn lên ở ngôi nhà này, hàng ngày uống nước dừa ngọt lịm, hái xuống ăn ngay, ăn cơm dừa và uống cả nước. Bên hông nhà là hàng rào trúc, sau nhà và xung quanh nhà lá ổi xanh rì, măng cầu, đu đủ, mía lau, xoài cát, và chuối. Trước nhà có cây vú sữa thật to, cao, cành lá xum xuê, quanh năm có trái ngọt lịm. Hồi nhỏ, tôi thường trèo lên cây vú sữa hái trái. Trước sân nhà mẹ tôi trồng nhiều loại hoa: thược dược, hoa cúc, hoa mai cao hơn đầu của tôi, mùi thơm ngào ngạt.

Mẹ tôi thường hái trái cây, rửa thật sạch để cúng Phật ở trên bàn thờ và đem trái cây vào chùa. Mẹ tôi đi nhiều chùa khác nhau, thường là những ngôi chùa nhỏ và nghèo. Mẹ tôi thường dạy chúng tôi:

- Mình tặng trái cây cho ai thì phải chọn thật ngon, thật tươi, khi mời ai ăn cũng vậy.

Mẹ tôi thường dạy chúng tôi rằng nên làm việc phước đức, chứ không phải phúc đức là đi xin. Mẹ tôi cũng dạy rằng nên làm việc từ thiện. Hạnh phúc là giúp đỡ cho người khác, chứ không phải nhận sự giúp đỡ của người khác.

Mẹ tôi hiền lành, tính hay giúp người. Mẹ tôi và dì tôi làm việc từ thiện thường xuyên. Ba tôi dạy võ miễn phí cho trai trẻ trong làng. Mẹ tôi hay thương người, nhà tôi có cái giếng đào quanh năm nước trong vắt, mỗi lần có tân binh quân dịch tập luyện ở bãi tập, mẹ tôi gánh nước cho anh em uống. Sau này khi tôi lớn lên hình ảnh làm việc thiện tuyệt vời của mẹ tôi in vào đầu tôi, một người phụ nữ hiền lành, ốm yếu, nụ cười thật tươi gánh nước cho tân binh quân dịch uống.

*Mẹ già ở túp lều tranh
Sớm thăm tối viếng mới đành dạ con.*

Mẹ tôi không bao giờ lớn tiếng với con cháu và các con. Các cháu đều nghe lời mẹ tôi, không ai cãi lại một lời. Mẹ tôi thường cúng Phật ở nhà, trên bàn thờ lúc nào cũng có trái cây tươi, hoa tươi và nước lọc. Trái cây ngoài vườn, hoa ngoài vườn hái đem vào cúng Phật. Mẹ tôi thường đi chùa đem trái cây, hoa quả cúng Phật và mẹ tôi cũng làm công quả ở chùa. Mẹ tôi là Phật tử thuần thành, mẹ tôi cầu nguyện mỗi ngày, cầu nguyện cho gia đình, cho người thân và cầu nguyện cho người nghèo, mẹ tôi ăn chay ngày rằm, ngày lễ.

Mẹ tôi thường nói:

- Người ta ăn thì còn, mình ăn thì hết.

Mẹ tôi nhỏ người, gầy nhưng sức chịu đựng và làm việc không thể tưởng được. Tôi vượt biên trước, sau đó có thể xanh, tôi bảo lãnh mẹ tôi và em tôi sang Hoa Kỳ. Tôi cầu nguyện cho mẹ tôi và em tôi được định cư thì tôi ăn chay để trả ơn Trời Phật gia hộ. Sau đó mẹ tôi bệnh, tôi cầu nguyện cho mẹ tôi hết bệnh và sau này mẹ mất, tôi cầu nguyện cho mẹ tôi siêu thoát và tôi ăn chay luôn cho đến bây giờ, thoáng mà đã mấy chục năm rồi.

Những ngày ở Việt Nam, sau 1975, gia đình tôi khổ, mọi người cùng khổ. Tôi có cháu, con của người anh họ du học ở Pháp, tôi nhờ cháu chuyển tiền về Việt Nam để giúp gia đình, nhưng sau này tôi biết được gia đình tôi cũng ăn bo bo, khoai sắn trộn cơm như mọi người vì mẹ tôi không dám xài tiền, vì không biết ngày mai ra sao? Người phụ nữ Việt Nam nào cũng lo xa, sợ con cháu của mình đói, nhất là sống trong xã hội chủ nghĩa không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nên dành dụm là tốt nhất.

Chúc Mừng Ngày Của Mẹ

Cảm ơn mẹ đã yêu thương, dạy dỗ, khích lệ và nuôi nấng con. Những điều mẹ đã làm tuyệt vời lắm đấy, mẹ biết không!

Thiepmung.com

Tôi chờ đợi hơn 10 năm, mẹ và em tôi mới được định cư ở Hoa Kỳ. Ngày mẹ đến phi trường, chúng tôi đón mẹ tôi và em gái tôi, trên đường về nhà mẹ tôi nhìn hai bên đường chăm chú, mẹ tôi không nhìn thấy những cánh đồng xanh mướt như ở Việt Nam. Đất gần 1/4 mẫu, mẹ tôi vẫn thấy nhỏ so với đất rộng mênh mông nhà của tôi ở Việt Nam.

Mẹ tôi là người hoạt động, không bao giờ ngồi yên, thấy nhà tôi cỏ xanh mướt, mẹ tôi muốn trồng rau, trồng cây ăn trái cũng không nói. Sau này, mẹ tôi ở nhà riêng tôi mới biết điều này, về sau này mẹ tôi trồng mía, đu đủ, giàn nho, ớt, cam, quýt, khế, v.v.

Ai đến nhà thăm mẹ tôi cũng hái trái cây tặng, hái ngay ngoài vườn tươi lắm, tặng liền. Mẹ tôi rất hiếu khách, ai đến nhà mẹ tôi ân cần niềm nở như người thân trong gia đình. Bạn tôi rất thương mẹ tôi nên có những người bạn của tôi như vợ chồng Hoàng Minh Chính, Lê Hiếu Nghĩa thăm mẹ tôi nhiều hơn thăm tôi. Gia đình Bá Nguyễn ở Riverside cũng thường xuyên thăm mẹ tôi. Mẹ rất thương mến bạn của chúng tôi, ai đến nhà mẹ tôi và em gái tôi hay mời dùng cơm và cho trái cây đem về. Những người già ngày xưa là như thế, như đến ăn đám giỗ, sau đó mỗi người đều xách thức ăn đem về.

Mẹ tôi lúc nào cũng tươi cười. Tôi rất biết ơn thầy Minh Mẫn, viện chủ của chùa Huệ Quang, thành phố Santa Ana, đã bảo bọc cho mẹ và em gái tôi. Tôi cũng không quên cảm ơn các cụ trong chùa chăm sóc cho mẹ tôi, dù ở trong chùa 1 tuần lễ nhưng mẹ tôi nhớ mãi những ngày mới sang. Ngày nào cũng có người đến chùa làm công quả, tiếng cười tiếng nói reo vui suốt ngày. Người nào trong cũng rất tử tế với mẹ tôi, ân cần thăm hỏi vì họ biết mẹ tôi mới định cư ở Hoa Kỳ.

Mẹ tôi có trí nhớ rất tốt. Anh Trần Bảo ở Úc sang chơi có mua tặng mẹ tôi một cây ăn trái. Khi có trái chín, mẹ tôi nói với em tôi:

- Gởi trái cây này cho chú Bảo.

Một anh sinh viên khóa 4 trường đại học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt tặng cho mẹ tôi một cây Ớt. Ớt quả trái suốt năm tháng, mẹ tôi thường nhắc đến người sĩ quan này. Một bà Phó Đại Sứ Niagara ở Jamaica ghé thăm ở lại vài ba ngày, bà chọn ở lại nhà với mẹ tôi hơn là ở nhà tôi, có lẽ gần Little Saigon để tiện cho bà thăm phố Bolsa một mình. Ngôn ngữ bất đồng nhưng hai người rất vui vẻ, ngôn ngữ bằng tay cũng đưa đến sự cảm thông. Bà Phó Đại sứ thường ăn sáng và ăn tối với mẹ tôi, còn trưa thì bà đi dạo phố. Bà đòi dẫn mẹ tôi đi phố, mẹ tôi lắc đầu vì còn chăm sóc vườn tược. Mẹ tôi tụng kinh mỗi ngày từ 3-6 giờ chiều, bà cụ vừa tụng kinh vừa lằn tràng hạt, đều đặn như thế mỗi ngày chờ đến khi em tôi đi làm về.

Kỷ niệm về mẹ thì nhiều lắm. Những ngày mẹ tôi bệnh, em tôi và một chị họ túc trực bên giường bệnh 24/24. Em tôi về thì tôi đến, tôi ở lại ban đêm ngủ trên cái ghế nhỏ, bệnh viện cũng tốt không đuổi tôi ra khỏi bệnh sau giờ hết cho thăm viếng bệnh nhân. Bây giờ, mỗi lần đi ngang bệnh viện Fountain Valley tôi nhớ mẹ tôi vô cùng. Mỗi lần nhìn các cụ trong chợ, ngoài phố, người nào ốm nhom là tôi nhớ mẹ tôi.

Hồi nhỏ, mẹ dạy chúng tôi bài thơ "Con Cò", tôi thấy hình ảnh của mẹ trong đó: tần tảo, chịu thương, chịu khó, lặn lội nuôi con, nhưng luôn giữ tấm lòng trong sạch và thanh cao.

Niềm vui của người già là đi lễ, và đi mua quà để gửi về Việt Nam cho thân nhân còn ở lại quê nhà. Mẹ tôi đi chùa Huệ Quang, Huệ Nghiêm, Hương Tích, Bát Nhã, Minh Quang tịnh xá, A Di Đà, Bảo Quang, chùa Việt Nam, tu viện Hoa Nghiêm, Trúc Lâm, chùa Phật Tổ, chùa Vĩnh Nghiêm, Như Lai Tự, Lộc Uyển ở San Diego, Quốc Tế Học Viện ở Venture và nhiều chùa khác.

Thân mẫu của Kiều Mỹ Duyên

Viết về mẹ, viết ngàn năm cũng không hết, suốt đời con gắn liền với mẹ. Mẹ tôi qua đời nhẹ nhàng, một tay tôi nắm tay mẹ tôi như muốn níu kéo không cho mẹ tôi đi, nhưng chân mẹ tôi đã lạnh tôi cũng biết việc gì sẽ đến, một tay tôi gọi điện thoại để gọi em tôi trở vào bệnh viện.

Mẹ tôi đi thanh thản, bác sĩ Hùng Nguyễn vào bệnh viện tức khắc, đầu mẹ tôi còn ấm, thế là chị em tôi đứng lặng người, không khóc, không có tiếng nói.

"Thương mẹ lắm, giờ đây xa cách mãi
Chuyện tao phùng biên biệt cõi thiên thu!"

Orange County, 10/5/2026

KIỀU MỸ DUYÊN